

Arrest

nr. 267 100 van 24 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DE SMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 12 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in, nadat zij op 26 mei 2019 het Rijk is binnengekomen. De verzoekende partij wordt op 23 maart 2021 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 augustus 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1992 en getogen in de gemeente El Espino in het departement Usulután in El Salvador. In El Espino woonde u steeds in hetzelfde huis, aanvankelijk met uw ouders en uw broers en later ook met uw partner, AYMR. Jullie hebben een relatie sinds ongeveer 2010 en hebben samen twee kinderen, WMAR en EMAR.

U ging naar school tot uw 18 of 19 jaar. U begon rond uw 14 jaar te werken als visser. U wisselde het werk als visser af met dat van landbouwer, naargelang de seizoenen. Aanvankelijk werkte u als visser voor een baas, later – in april 2018 - ging u werken voor een coöperatieve. Enkele maanden per jaar - januari, februari en maart verzamelde u samen met enkele familieleden schaaldieren in de mangrove die jullie vervolgens verkochten.

In 2016 was u schaaldieren aan het verzamelen in de mangrove met twee vrienden. Jullie werden door enkele bendeleden van de MS-13, die zich verscholen hielden in de mangrove, tegen gehouden. Zij vermoedden dat jullie van de politie waren, lieten jullie knielen en richtten wapens op jullie. Jullie werden geslagen. Een vriend van u zijn vinger werd afgesneden en bij de andere vriend werden twee tanden getrokken. U werd heel hard geslagen op de borst. Jullie huilden en zeiden dat jullie enkel schaaldieren zochten en hen niets misdaan hadden. Hierop zeiden ze dat jullie moesten vertrekken, dat ze jullie niet meer wilden zien in het dorp en dat jullie het land moesten verlaten. Uw twee vrienden verlieten daarop het land. U bleef in het dorp wonen en dacht dat er niets meer zou gebeuren.

Begin januari 2016 kwamen bendeleden u militaire laarzen brengen om te repareren, nadat zij gezien hadden dat u de schoenen van de voetbalploeg repareerde. Als u hun laarzen niet zou repareren, dreigden ze u te vermoorden of te slagen. Twee dagen later kwamen zij de gerepareerde laarzen ophalen. 15 dagen later kwamen de bendeleden opnieuw, ditmaal met 15 paar laarzen om te repareren. Uw vader was hier niet mee akkoord. Hierop verhuisden u, uw partner en uw kinderen naar uw schoonouders in Puerto Parada, Usulután. Na drie maanden keerde u terug naar uw ouders aangezien jullie in Puerto Parada geen geld konden verdienen. Toen jullie terugkwamen in El Espino hadden de bendeleden de varkens van uw familie verwond, waarop zij geslacht moesten worden.

Op 14 februari 2016 was er een grote politieactie in El Espino tegen de bendeleden. Enkele bendeleden wilden zich verstoppen in uw huis, maar u verbood hen de toegang. Ze liepen verder naar de mangrove en werden achtervolgd door de politie. Hierbij vermoordden zij een politieagent. Twee dagen later kwamen er soldaten naar het dorp om te zoeken naar wapens van de bendeleden. In uw moestuin vonden ze een wapen terug. Uw vingerafdrukken werden genomen en daaruit bleek dat het wapen niet van u was, zoals u de soldaten duidelijk gemaakt had. Negen dagen na de politieoperatie – 23 februari 2016 – belde de bende u op om te vragen naar het wapen. U zei hen dat de politie het had gevonden en had meegenomen. Ze zeiden dat u het land moest verlaten en dat ze u zouden vermoorden als u dat niet deed.

In maart 2016 werden uw baas, AB, en een vriend van u vermoord door de MS-13. Op 18 april 2016 werd een oom van u vermoord door de bende MS-13, u weet niet waarom hij vermoord werd.

In 2017 werd u met uw vader staande gehouden door twee gemaskerde mannen. Zij sloegen uw vader en namen zijn geld af. Ze zeiden dat ze wisten wat zijn beroep was en om hoe laat hij vertrok en opnieuw thuiskwam. Toen kwam er een politiepatrouille voorbij, waarop ze het op een lopen zetten. Uw vader en u bleven na dit incident twee weken binnen. Ongeveer acht dagen later namen uw vader en u de bus om geld op de bank te gaan zetten. Twee mannen stapten op de bus en richtten een wapen op jullie hoofden. Ze namen uw vaders' geld af en sloegen hem.

In januari 2018 fietste u naar de coöperatieve toen er vijf gewapende mannen op u af kwamen. Het waren diezelfde mannen die u in de mangrove in 2016 bedreigd hadden. Zij vroegen waarom u nog niet vertrokken was uit het dorp. U moest hen 20 dollar geven, anders zouden ze u vermoorden. Ze sloegen u, onder andere in uw gezicht waardoor u blauwe plekken had. U gaf hen het gevraagde geld waarop ze u nog één maand tijd gaven om te vertrekken, indien niet, zouden ze u de eerstvolgende keer dat ze u zagen vermoorden. Na dit incident besliste u dat u het land zou verlaten.

In 2019 hoorde u van een vriend dat de bendeleden naar u op zoek waren. Vanaf dat moment bleef u drie maanden in uw huis. Eind april 2019 kwam u opnieuw buiten. U had toen reeds gesproken met uw oom in België (CGVS xx; O.V. xxx) die u zou helpen om uw vliegtuigticket te financieren. In april 2019 ontving u een brief van de bendeleden waarin stond dat als u het land niet zou verlaten, dat zowel u als uw familie vermoord zouden worden. Begin mei 2019 contacteerde uw oom u dat hij een vlucht gevonden had.

Op 25 mei 2019 nam u samen met uw neef, KHAC (CGVS xx; O.V. xxx), zijn partner EDCRA (CGVS xx, O.V. xxx) en hun zoontje AS, het vliegtuig in El Salvador, om via Spanje op 26 mei 2019 in België aan te komen. Op 12 juni 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Twee dagen na uw vertrek uit El Salvador, verhuisden uw partner en kinderen naar uw schoonmoeder in Puerto Parada, Usulután. Drie maanden na uw vertrek kwamen de bendeleden naar u informeren bij uw ouders. 5 maanden na uw vertrek uit het land kreeg uw partner verschillende telefoontjes van bendeleden die vroegen waar u was.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u onderstaande documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, twee betalingsbewijzen van de coöperatieve, uw geboorteakte en de reservatie van uw vliegtuigticket naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat u doorheen uw verklaringen geen coherent beeld weet te schetsen van de door u verklaarde problemen. Zo zijn de verschillende incidenten waar u het slachtoffer van geweest zou zijn qua chronologie niet met elkaar te verenigen. U verklaart aanvankelijk dat de bendeleden begin januari 2016 twee paar laarzen ter reparatie kwamen brengen (CGVS xx , p. 18). 15 dagen later kwamen zij met 15 paar laarzen langs, waarna u en uw partner voor drie maanden verhuisden naar uw schoonouders (CGVS xx , p. 19). Dit wil zeggen dat jullie ongeveer van halverwege januari 2016 tot halverwege april 2016 bij uw schoonmoeder in Puerto Parada introkken (CGVS xx , p. 19 en 23). Later verklaart u dat jullie 2,5 maanden bij uw schoonmoeder verbleven, wat zou betekenen tot +/- begin april 2016 (CGVS xx , p. 19). Dit incident met daaropvolgende schuilhouding bij uw schoonmoeder vallen echter niet te verenigen met uw verdere verklaringen. Zo verklaart u dat er op 14 februari 2016 een grote politieactie plaatsvond in uw dorp, waarbij u de bendeleden weigerde zich te verschuilen in uw huis en u in de dagen nadien door deze bendeleden bedreigd werd met de dood aangezien de politie hun wapen had gevonden in uw tuin (CGVS xx , p. 16-17). Gezien dit incident plaatsvond in de periode dat u volgens uw verklaring onderdook bij uw schoonmoeder en u bovendien verklaart dat u in die drie maanden bij uw schoonmoeder niet terugkeerde naar El Espino, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen, daar deze onmogelijk met elkaar te verenigen zijn (CGVS xx , p. 19 en 23). Ermee geconfronteerd dat deze twee incidenten elkaar overlappen, vraagt u eerst of u 2016 gezegd had om daarop te zeggen dat u verward bent zonder een poging te ondernemen om deze incoherentie te weerleggen of te verklaren (CGVS xx , p. 24). Dat u doorheen uw verklaringen geen duidelijkheid weet te scheppen over de chronologie van deze verschillende incidenten

doet de wenkbrauwen reeds fronsen over de geloofwaardigheid ervan. (CGVS xx , p. 19 en 23). Bovendien is het opmerkelijk dat u na al deze incidenten in 2016 gewoon in uw huis in uw dorp wonen, zonder dat de bendeleden u opnieuw lastigvielen hoewel ze u bij het incident in de mangrove zeiden dat ze u niet langer in het dorp of het land wilden zien (CGVS 19/27652, p. 15).

Wat betreft het incident van januari 2018, waarbij u onderweg naar uw werk, staande gehouden werd door vijf gewapende bendeleden en gevraagd werd waarom u het dorp nog niet verlaten had, dient eveneens opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent erg vaag en weinig aannemelijk zijn (CGVS xx , p. 16). Aanvankelijk plaatst u dit incident in januari 2018 (CGVS xx , p. 16) om later te verklaren dat het eind 2018 plaatsvond (CGVS xx , p. 20). Gevraagd naar welke van de twee data het is, stelt u dat het toch in januari 2018 plaatsvond (CGVS xx , p. 20). Hoewel de bendeleden u één maand tijd gaven om het dorp te verlaten en dreigden u te vermoorden indien u dit niet deed, bleef u in uw huis wonen en bleef u werken, hetgeen wederom niet wijst op een ernstige vrees in uw hoofde (CGVS xx , p. 4 en 10). Dat u de eis van de bende naast u neerlegde en er geen verdere incidenten plaatsvonden in 2018, is erg vreemd en zaait opnieuw de nodige twijfel over de geloofwaardigheid van deze incidenten. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de bendeleden u bijna twee jaar na het incident in de mangrove alsnog aanspraken over het feit dat u het dorp nog niet verlaten had. Indien zij hier daadwerkelijk een probleem mee hadden, zouden zij u logischerwijs sneller aanspreken gezien u nog steeds in hetzelfde dorp woonde en werkte zie supra.

Ook uw verklaringen omtrent de incidenten in 2019 raken kant noch wal. Zo verklaart u dat u in 2019 ter ore kwam dat de bende naar u op zoek was, waarna u drie maanden in uw huis bleef en pas eind april 2019 opnieuw buiten kwam (CGVS xx , p. 16). Dit valt niet te verenigen met uw latere verklaring dat u op 7 maart 2019 samen met een groep collega's staande gehouden werd door bendeleden en uw vangst van die dag moest afgeven omdat ze anders dreigden jullie te vermoorden (CGVS xx , p. 24). De geloofwaardigheid van deze incidenten wordt hier wederom in twijfel getrokken, daar deze verklaringen niet met elkaar te verenigen zijn.

Wat betreft de dreigbrief die u ontving van de bende MS-13 waarin zij u verplichtten om het land te verlaten en dreigden u en uw familie te vermoorden indien u dit niet deed, zijn uw verklaringen wederom niet consistent (CGVS xx , p. 16). Zo verklaart u aanvankelijk dat u deze dreigbrief ontving in april 2019 (CGVS xx , p. 16). Later zegt u dan weer dat u deze brief 15 dagen voor uw vertrek ontving, dat plaatsvond op 25 mei 2019 (CGVS xx , p.20 en 21). Gevraagd of de bendeleden u nog probeerden te contacteren in deze 15 dagen voor uw vertrek, stelt u dat ze dat niet deden omdat u met uw vrouw en kinderen naar San Salvador verhuisde in die periode (CGVS xx , p. 21). Dat u nog twee weken in San Salvador gewoond zou hebben voor uw vertrek naar België (op 25 mei 2019 nvd.), is echter niet geloofwaardig, daar u hier noch tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag van maakte, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS toen gevraagd werd naar uw woonplaatsen binnen El Salvador tot aan uw vertrek naar België, noch tijdens uw open relaas (Vragenlijst CGVS xx , vraag 3.5; Verklaring DVZ, persoonsgegevens punt 10; CGVS xx , p. 4 en 15-20). Bovendien verklaart u dat u op 17 mei 2019 persoonlijk uw geboorteakte ging ophalen met de bus in Jucuaran en op 20 mei 2019 eveneens de authenticatie ervan ophaalde in San Miguel (CGVS xx , p. 13-14). Hiervoor verplaatste u zich van het kanton waar u woonde tot in San Miguel (CGVS xx , p. 25). Gevraagd naar hoe deze twee verklaringen met elkaar te verenigen zijn gezien u op dat moment in San Salvador woonde, verklaart u dat u dacht dat het over de authenticatie van de geboorteakte ging en dacht dat de Protection Officer vroeg hoe u van het kanton naar San Miguel kon gaan (CGVS xx , p.26). Deze uitleg weet echter niet te overtuigen, daar door de Protection Officer duidelijk gevraagd werd van waar naar waar u zich verplaatste om uw geboorteakte op te halen (CGVS xx , p. 25). Dit maakt uw verhuis naar San Salvador opnieuw erg onwaarschijnlijk.

Verder getuigt ook uw gedrag in de nasleep van de verschillende door u verklaarde incidenten niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet worden opgemerkt dat u nog meer dan drie jaar na het eerste incident met de bende, in januari 2016, - u verklaart tijdens uw vrij relaas dat het begon met het incident in de mangrove waarbij zij u van spion beschuldigden (CGVS xx , p. 15) – in El Espino, El Salvador bleef wonen. De bende dreigde reeds toen al u te vermoorden als ze u nog zouden zien in het dorp (CGVS xx , p. 15). Nadien werd u nog met de dood bedreigd in februari 2016 na de grote politieactie in uw dorp (CGVS xx , p. 16-17), alsook toen u 20 dollar renta moest betalen in januari 2018 (CGVS xx , p. 16), vervolgens nogmaals samen met uw collega's in maart 2019 (CGVS xx , p. 24) en een laatste keer per brief in april/ mei 2019 (CGVS xx , p. 16 en 20). Dat u verspreid over de jaren zo vaak bedreigd zou zijn met de dood, waarvan u enkele keren een termijn gegeven werd waarbinnen u moest vertrekken, u vervolgens nog steeds op deze plek bleef wonen en er door de bende nooit een gevolg gegeven werd aan hun dreigement, is weinig aannemelijk en getuigt bovendien niet van een ernstige vrees in uw hoofde. Uw beweerde vrees wordt verder ondermijnd doordat u verklaart dat u geen voorzorgsmaatregelen of

veiligheidsmaatregelen trof om uzelf te beschermen tegen de benedeleden ondanks hun talrijke dreigementen (CGVS xx, p. 24). U verklaart dat u enkel niet zo vaak buitenshuis kwam, dit is echter weinig consistent met de vaststelling dat u na het eerste incident in 2016 wel nog steeds ging werken, en dit tot april 2019 (CGVS xx, p. 10 en 24).

Volledigheidshalve kan ook nog aangehaald worden dat u in uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u in april 2019 voor de laatste keer een geweer op u gericht kreeg (CGVS Vragenlijst xx, punt 3.5). Daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen gewag maakte van een incident met wapen in april 2019, wordt u hiermee geconfronteerd en stelt u dat er vijf keer een wapen op u gericht werd en dat de laatste keer bij het incident naar uw werk was begin 2018 (CGVS xx, p. 22). Dit verklaart echter niet waarom u bij de DVZ zei dat u in april 2019 met een wapen bedreigd werd. U verklaarde aan het begin van uw persoonlijk onderhoud nochtans dat uw interview op de DVZ goed verlopen was en dat u geen opmerkingen had bij de verklaring die u daar aflegde (CGVS xx, p. 3). Dat er ook tussen uw verklaringen bij de DVZ en deze op het CGVS tegenstrijdigheden zijn die u niet weet te verklaren, zorgt er opnieuw voor dat de problemen die u kende in El Salvador aan geloofwaardigheid verliezen.

Verder kan er nog aangehaald worden dat u evenmin duidelijk weet te maken wanneer u de beslissing nam om El Salvador te verlaten. Zo verklaart u aanvankelijk dat u deze beslissing begin april 2019 nam omwille van de angst en bedreigingen (CGVS xx, p. 12). Later verklaart u echter dat u deze beslissing nam na het incident van januari 2018, toen u onderweg naar uw werk bedreigd en geslagen werd en 20 dollar moest betalen (CGVS xx, p. 20). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u eveneens dat u na een incident in april 2019 de beslissing nam om het land te verlaten (CGVS Vragenlijst xx, punt 3.5). Dat u ook hier geen duidelijkheid over weet te scheppen zet de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw onder druk. Vervolgens blijkt dat uw oom reeds eind 2018 het benodigde geld voor uw reis verzamelde, het is dan ook een vraagteken waarom er pas een vlucht geboekt werd voor mei 2019 gezien er op dat moment reeds een hele reeks doodsbedreigingen geuit werden zie supra (CGVS xx, p. 20-21). Dit duidt wederom niet op een ernstige vrees in uw hoofde.

Ook uw verklaringen over wat zich afspeelde na uw vertrek uit El Salvador roepen vragen op. Zo wordt gevraagd of uw familie of uw partner nog last hadden van de benedeleden die u bedreigden. U zegt hierop dat de benedeleden drie maanden na uw vertrek nog naar u kwamen vragen bij uw ouders en ook uw partner kreeg nog telefoontjes van de benedeleden op haar gsm vier of vijf maanden na uw vertrek uit El Salvador (CGVS xx, p.26 en 27). U verklaart hierbij dat u niet weet hoe uw ouders hierop reageerden (CGVS xx, p. 26). Als dat, zoals u beweert, rechtstreeks verband houdt met de door u aangehaalde problemen mag toch meer interesse van u verwacht worden. Men kan toch verwachten dat u, als de feiten zich echt voordeden zoals u verteld hebt, zou willen weten of uw familie veilig is en of zich nog bepaalde zaken voordeden na uw vertrek. Bovendien haalde u geen van bovenstaande incidenten aan tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken hetgeen eveneens erg vreemd is (Vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Van een verzoeker om internationale bescherming kan voorts verwacht worden dat hij of zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. Zo ging u voor geen van bovenstaande incidenten ooit klacht indienen bij de politie (CGVS xx, p. 24-25). U verklaart dat u geen klacht indiende uit angst dat de benedeleden u naar de politie konden zien gaan en dat u de politie niet vertrouwde omdat er bij hen ook benedeleden zaten (CGVS xx, p. 24). Toch kan u geen concreet voorbeeld aanhalen van iemand in uw omgeving die problemen kende omwille van het indienen van een klacht, waardoor het niet duidelijk is waarop uw angst gebaseerd is (CGVS xx, p. 24-25). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de politie enkele grote acties uitrolde in uw dorp om de bendes te bestrijden, waaruit afgeleid kan worden dat zij toch enige aandacht besteedden aan de bendeproblematiek (CGVS xx, p. 15, 16, 17 en 23).

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a/ en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan. De twee betalingsbewijzen aan de coöperatieve tonen dan weer enkel aan dat u twee betalingen uitvoerde van respectievelijk 2 en 5 dollar. Uw vliegtuigticket bevestigt uw reis naar België, hetgeen hier evenmin betwist wordt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door

gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6/2 *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht, van de onpartijdigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus wijst de verzoekende partij op haar specifiek profiel in de nationale context. Na een theoretisch betoog over het begrip ‘bepaalde sociale groep’ waarbij zij verwijst naar de algemene definitie alsook de specifieke definitie ervan in het kader van de mara-problematiek in El Salvador, zoals neergeschreven in verschillende UNHCR guidelines, argumenteert de verzoekende partij dat in de mate dat zij getuige was van een moord gepleegd door de maras en ook de regels opgelegd door de maras heeft geschonden, zij moet worden beschouwd als behorend tot een bepaalde sociale groep. Zij meent dat *in casu* tevens toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat zij onder een risicoprofiel valt. Hierbij stelt zij dat de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het bendegeweld in het land.

De verzoekende partij gaat vervolgens in op de verschillende weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen. De verzoekende partij betoogt dat: *“De bestreden beslissing somt een reeks elementen op die volgens het CGVS de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers verantwoorden.*

15. Zo stelt het CGVS dat verzoeker niet constant is in de chronologie van de door hem aangehaalde feiten (i). Wat betreft het feit dat nadat de mareros verzoeker verzochten om 15 paar laarzen te repareren, stelt verzoeker eerst dat hij hierna voor drie maanden verhuisde bij zijn schoonmoeder,

daarna dat hij twee maanden en een half bij zijn schoonmoeder verbleef. Het CGVS meent dat dit niet te verenigen is met verzoekers verklaring dat er op 14.02.2016 een grote politieactie plaatsvond in zijn dorp, waarbij verzoeker weigerde dat de mareros zich in zijn huis zouden verschuilen, daar volgens zijn vorige verklaringen hij zich op dat moment bij zijn schoonmoeder in Puerto Parada bevond.

Verzoeker verklaart dat hij die dag terug naar zijn huis was geweest omdat hij zijn vrouw naar de kerk in hun wijk had gebracht, en even terug naar zijn huis was geweest om een koets voor zijn dochter te gaan halen, omdat hij in de buurt moest wachten tot dat de mis gedaan zou zijn. Het was immers te ver om terug naar het huis van zijn schoonmoeder te rijden tijdens de mis en tijdig opnieuw na de mis zijn vrouw te kunnen komen oppikken. Verzoeker is dus gewoon niet precies genoeg geweest in zijn antwoord.

16. Wat betreft het incident van januari 2018, waarbij verzoeker onderweg naar zijn werden tegengehouden werd door gewapende mareros (ii), meent het CGVS dat zijn verklaringen dienaangaande « erg vaag en weinig aannemelijk » zouden zijn. Verzoeker verklaart eerst dat het incident in januari 2018 plaatsvond, dan dat het eind 2018 was. Ook vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat verzoeker in zijn huis bleef wonen, terwijl de mareros hem een maand tijd had gegeven om het dorp te verlaten. Verder vindt het CGVS het weinig aannemelijk dat de mareros verzoeker bijna twee jaar na het incident in de mangrove alsnog aanspraken over het feit dat hij het dorp nog niet verlaten had.

Verzoeker heeft zich wat dit betreft inderdaad vergist in de data.

17. Betreffende de incidenten in 2019 (iii) vindt het CGVS dat verzoekers verklaringen dat hij dat jaar drie maanden in zijn huis bleef, en pas eind april 2019 opnieuw buiten kwam, onverenigbaar is met zijn vroegere verklaringen dat hij op 07.03.2019 samen met een groep collega's tegengehouden werd door mareros die hun vangst van de dag afnamen.

Hier ook heeft verzoeker zich vergist in de data. Hij hecht minder belang aan de data en aan de chronologie dan het CGVS.

18. Over de dreigbrief dat verzoeker ontving, en waarin hij verzocht werd door mareros om het land te verlaten (iv), acht het CGVS verzoekers verklaringen niet consistent, omdat hij eens zegt deze dreigbrief in april 2019 te hebben ontvangen, daarna dat dit 15 dagen voor zijn vertrek geschiedde, dat plaatsvond op 25.05.2019. Verder meent het CGVS dat verzoekers verklaringen over het feit dat hij gedurende de 15 dagen voor zijn vertrek verhuisde naar El Salvador, en daardoor geen verdere problemen kreeg in die periode, niet geloofwaardig zijn daar hij dit niet vroeger had aangehaald in zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch gedurende zijn vrij relaas op het CGVS.

Hier ook heeft verzoeker zich vergist in de data. Hij hecht minder belang aan de data en aan de chronologie dan het CGVS.

19. Ook vindt het CGVS dat verzoekers' gedrag (v) niet verenigbaar zou zijn met degene die verwacht kan worden van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert. Zo meent het CGVS dat het feit dat verzoeker meer dan drie jaar na het eerste incident met de bende, in januari 2016, in El Salvador bleef wonen, en dat hij, verspreid over de jaren, zo vaak bedreigd werd met de dood, zonder dat er door de mareros effectief een gevolg werd gegeven aan hun dreigement, niet geloofwaardig.

Verzoeker kan hier weinig iets op antwoorden, gezien dit een subjectieve stelling van het CGVS betreft.

20. Het CG VS punt nog een vermeende tegenstrijdigheid aan in verzoekers' hoofde wat betreft de keer dat hij voor het laatste een geweer op hem gericht kreeg (vi). Zo verklaarde hij op het CGVS dat dit in april 2019 plaatsvond, terwijl dat hij dit niet meer vermeldde op het DVZ, waar hij verklaarde dat de laatste keer dat een wapen op hem gericht werd, begin 2018 was.

Verzoeker heeft gewoon nagelaten dit incident te vermelden op DVZ, waar de nadruk wordt gelegd op het kort houden van de antwoordne.

21. Ook het moment waarop verzoeker de beslissing nam om El Salvador te verlaten (vii) is volgens het CGVS niet duidelijk. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat hij deze beslissing nam begin april 2019, later dat dit na het incident van januari 2018 geschiedde. Ook vindt het CGVS het vreemd dat, terwijl verzoekers' oom reeds eind 2018 het benodigde geld voor verzoekers' reis had verzameld, verzoeker pas in mei 2019 een vlucht boekte.

Zijn oom had weliswaar zijn deel van het geld verzameld, maar er ontbrak nog het deel dat twee andere familieleden moesten bijbrengen. Dit is de reden dat hij niet vroeger het land ontvluchtte.

22. Wat betreft de incidenten die zich na verzoekers' vertrek voordeden (viii), waarbij verzoekers' partner en ouders telefonisch werden bedreigd door mareros, vindt het CGVS het ongeloofwaardig dat verzoeker niet weet hoe zijn ouders hierop reageerde. Het CGVS meent dat verzoeker hier meer interesse voor zou moeten vertonen. Ook vindt het CGVS het niet geloofwaardig dat verzoeker deze incidenten niet vermeldde bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers' vader wou verzoeker niet uitleggen waarom of hoe hij bedreigd werd, om verzoeker niet te verontrusten."

De verzoekende partij meent ook dat ze als vluchteling kan worden erkend omwille van haar hoedanigheid van returnee.

Zij argumenteert verder dat zij met betrekking tot haar hoedanigheid van 'returnees' in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus maar dat het CGVS heeft nagelaten om de individuele situatie van haar bij terugkeer te analyseren vanuit het oogpunt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS heeft de situatie van "iedere Salvadoraan die terugkeert" geanalyseerd terwijl de situatie van de verzoekende partij hier niet zomaar mee kan worden gelijkgesteld. De aangehaalde feiten worden niet betwist en dus staat het vast dat de verzoekende partij deel uitmaakt van de specifieke doelgroep van 'returnees' in geval van terugkeer. Ook hier verwijst de verzoekende partij uitvoerig naar landeninformatie om haar stelling te staven.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet meent de verzoekende partij dat het CGVS de voorwaarden van deze bepaling verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld dat in El Salvador woedt. Zij verwijst naar de arresten Diakité en Elgafagi van het Hof van Justitie en stelt dat hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet op de situatie in El Salvador niet zozeer heeft te maken met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld. Zij stelt dat uit de landeninformatie blijkt dat de situatie in El Salvador wordt gekenmerkt door geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit en ook door een hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen die vaak zijn te wijten aan de maras en die tot gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. Zij citeert vervolgens passages uit de "COI Focus El Salvador – Situation sécuritaire" (p. 12, 22, 28) waaruit zij afleidt dat het geweld in werkelijkheid minder gericht en meer diffuus is. De verzoekende partij verwijst hierbij omstandig naar landeninformatie en citeert hieruit. Zij is dan ook van mening dat er in El Salvador wel degelijk sprake is een situatie die rechtvaardigt dat zij, in subsidiaire orde, een bescherming moet krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verzoekende partij voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

"A. Stukken betreffende de individuele situatie van verzoekers

(...)

B. Algemene stukken en stukken betreffende de situatie in El Salvador

1. VZW Nansen, *Evaluation de la preuve en matière d'asile : l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique*, Nansen note 2018/03, maart 2018, p. 10, URL: <https://nansenrefugee.be/wp-content/uploads/2019/01/nansen-note-3-2018-3-procedure-asileappreciacion-preuve.pdf>
2. International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018, URL : <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>
3. Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018, URL: https://www.internaldisplacement.org/sites/default/files/inline-files/201809-idmc-el-salvador-case-study_1.pdf
4. Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020, URL: https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/elsalvador0220_web_0.pdf
5. International Crisis Group (ICG), *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017, URL: <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/centralamerica/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>
6. Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*, URL: <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>
7. Overseas Security Advisory Council (OSAC), *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019, URL: https://www.osac.gov/Country/EdSalvador/Content/Detail/Report/d_1222be6-4e5d-461-f-912c-15f4aec90b02

3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij vreest bij een terugkeer naar El Salvador gedood te worden door leden van bende MS 13 in El Espino in de gemeente Jucuran in het departement Usulután. Voor de samenvatting van haar vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekende partij haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft de verzoekende partij evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

6.3. Ter staving van haar beschermingsverzoek legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar paspoort, haar identiteitskaart, twee betalingsbewijzen van de coöperatieve, haar geboorteakte en de reservatie van haar vliegtuigticket naar België.

Het paspoort, haar identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op haar identiteit en nationaliteit, gegevens die heden niet betwist worden. Evenmin wordt haar reisweg betwist die zij aantoonde aan de hand van de reservatie van haar vliegtuigticket. De twee betalingsbewijzen aan de coöperatieve tonen dan weer enkel aan dat de verzoekende partij twee betalingen uitvoerde van respectievelijk 2 en 5 dollar.

6.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

(i) de verzoekende partij geen coherent beeld weet te schetsen van de door haar verklaarde problemen daar verschillende incidenten waar ze het slachtoffer van geweest zou zijn chronologisch niet met mekaar te verenigen zijn:

(a) de verzoekende partij verklaart dat zij ongeveer van halverwege januari 2016 tot halverwege april 2016 bij haar schoonmoeder in Puerto Parada introk of tot begin april, daar de verzoekende partij eerst verklaard heeft dat ze gedurende drie maanden bij haar schoonouders gewoond heeft om dan daarna te verklaren dat ze er 2,5 maanden gebleven is ((notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p. 18-19 en p. 23). Bovendien verklaart de verzoekende partij dat ze gedurende deze drie maanden niet terug naar huis gekeerd is. Echter verklaart de verzoekende partij dat ten gevolge van de grote politieactie op 14 februari 2016 in haar dorp, ze geweigerd heeft dat bendeleden zich bij haar thuis zouden verschuilen en

ze in de dagen nadien door deze bendeleden met de dood bedreigd werd aangezien de politie hun wapen had gevonden in verzoekende partij haar tuin (NPO, p. 16-17).

(b) de verzoekende partij enerzijds verklaart dat ze in 2019 vernam dat de bende naar haar op zoek was, waarna ze drie maanden in haar huis bleef en pas eind april 2019 opnieuw buiten kwam (NPO, p. 16) om dan anderzijds te verklaren dat op 7 maart 2019 ze samen met een groep collega's staande gehouden werd door bendeleden en haar vangst van die dag moest afgeven omdat ze anders dreigden hen te vermoorden (NPO, p. 24).

(c) de verzoekende partij enerzijds verklaart dat ze de dreigbrief van MS-13 waarin zij haar verplichtten om het land te verlaten en dreigden de verzoekende partij en haar familie te vermoorden indien ze dit niet deed, in april 2019 ontvangen heeft (NPO, p. 16) en anderzijds dat ze deze brief 15 dagen voor haar vertrek op 25 mei 2019 ontvangen heeft (NPO, p. 20 en 21).

(ii) bovendien de verzoekende partij na al deze incidenten in 2016 gewoon in haar huis in haar dorp is blijven wonen, zonder dat de bendeleden haar opnieuw lastigvielen hoewel ze bij het incident in de mangrove zeiden dat ze de verzoekende partij niet langer in het dorp of het land wilden zien (NPO, p. 15).

(iii) de verzoekende partij eerst verklaart dat het incident van 2018, waarbij ze onderweg naar haar werk was en staande gehouden werd door vijf gewapende bendeleden die haar de vraag stelden waarom ze het dorp nog niet verlaten had, in januari 2018 (NPO, p. 16) plaatsgevonden heeft om dan later te verklaren dat het eind 2018 plaatsgevonden had (NPO, p. 20) om na confrontatie met de tegenstrijdigheid opnieuw te verklaren dat het januari 2018 plaatsvond (NPO, p. 20).

(iv) alhoewel de bendeleden haar één maand de tijd gaven om het dorp te verlaten en dreigden haar te vermoorden indien ze dit niet deed, bleef de verzoekende partij in haar huis wonen en bleef ze werken, hetgeen wederom niet wijst op een ernstige vrees in haar hoofde (NPO, p. 4 en 10). Ook volgden er geen andere incidenten in 2018. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de bendeleden haar bijna twee jaar na het incident in de mangrove alsnog aanspraken over het feit dat ze het dorp nog niet verlaten had. Indien zij hier daadwerkelijk een probleem mee hadden, zouden zij haar logischerwijs sneller aanspreken gezien de verzoekende partij nog steeds in hetzelfde dorp woonde en werkte zie *supra*.

(v) de verzoekende partij verklaard heeft dat de bendeleden haar in de vijftien dagen voor haar vertrek uit El Salvador niet gecontacteerd hebben omdat de verzoekende partij samen met de kinderen naar San Salvador in die periode verhuisd is (NPO, p. 21), maar dat hier geen geloof aan kan gehecht worden:

(a) de verzoekende partij noch tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan gewag maakte, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS toen gevraagd werd naar haar woonplaatsen binnen El Salvador tot aan haar vertrek naar België, noch tijdens haar open relaas (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; Verklaring DVZ, persoonsgegevens punt 10; NPO, p. 4 en 15-20).

(b) bovendien verklaart de verzoekende partij dat ze op 17 mei 2019 persoonlijk haar geboorteakte ging ophalen met de bus in Jucuaran en op 20 mei 2019 eveneens de authenticatie ervan ophaalde in San Miguel (NPO, p. 13-14). Hiervoor verplaatste de verzoekende partij zich van het kanton waar ze woonde tot in San Miguel (NPO, p. 25).

(vi) haar gedrag in de nasleep van de verschillende door haar verklaarde incidenten niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming getuigt:

(a) al bij het eerste incident in de mangrove in 2016 waar ze van spionage beschuldigd werd dreigde de bende haar te vermoorden indien ze haar nog in het dorp zouden zien, doch bleef de verzoekende partij in El Espino, El Salvador wonen (NPO, p. 15). De verzoekende partij verklaart dat ze ook in februari 2016 na de grote politieactie in haar dorp met de dood bedreigd in februari 2016 werd (NPO, p. 16-17), alsook toen ze 20 dollar renta moest betalen in januari 2018 (NPO, p. 16), vervolgens nogmaals samen met haar collega's in maart 2019 (NPO, p. 24) en een laatste keer per brief in april/mei 2019 (NPO, p. 16 en 20): *“Dat u verspreid over de jaren zo vaak bedreigd zou zijn met de dood, waarvan u enkele keren een termijn gegeven werd waarbinnen u moest vertrekken, u vervolgens nog steeds op deze plek bleef wonen en er door de bende nooit een gevolg gegeven werd aan hun dreigement, is weinig aannemelijk en getuigt bovendien niet van een ernstige vrees in uw hoofde. Uw beweerde vrees wordt verder ondermijnd doordat u verklaart dat u geen voorzorgsmaatregelen of veiligheidsmaatregelen trof om uzelf te beschermen tegen de bendeleden ondanks hun talrijke dreigementen (CGVS xx , p. 24). U verklaart dat u enkel niet zo vaak buitenshuis kwam, dit is echter weinig consistent met de vaststelling dat u na het eerste incident in 2016 wel nog steeds ging werken, en dit tot april 2019 (CGVS xx , p. 10 en 24).”*

(vii) de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze in april 2019 voor de laatste keer een geweer op haar gericht kreeg (Vragenlijst CGVS, punt 3.5), maar tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS maakt de verzoekende partij hiervan geen gewag. Daarentegen

stelt ze dat er vijf keer een wapen op haar gericht werd. De laatste keer was toen ze onderweg was naar haar werk begin 2018 (NPO, p. 22).

(viii) de verzoekende partij niet duidelijk kan maken wanneer ze de beslissing nam om El Salvador te verlaten: *“Zo verklaart u aanvankelijk dat u deze beslissing begin april 2019 nam omwille van de angst en bedreigingen (CGVS xx , p. 12). Later verklaart u echter dat u deze beslissing nam na het incident van januari 2018, toen u onderweg naar uw werk bedreigd en geslagen werd en 20 dollar moest betalen (CGVS xx , p. 20). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u eveneens dat u na een incident in april 2019 de beslissing nam om het land te verlaten (CGVS Vragenlijst xx , punt 3.5). Dat u ook hier geen duidelijkheid over weet te scheppen zet de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw onder druk. Vervolgens blijkt dat uw oom reeds eind 2018 het benodigde geld voor uw reis verzamelde, het is dan ook een vraagteken waarom er pas een vlucht geboekt werd voor mei 2019 gezien er op dat moment reeds een hele reeks doodsbreedreigingen geuit werden zie supra (CGVS xx , p. 20-21). Dit duidt wederom niet op een ernstige vrees in uw hoofde.”*

(ix) de verzoekende partij verklaart dat de bendeleden drie maanden na haar vertrek nog naar haar kwamen vragen bij haar ouders en ook haar partner kreeg nog telefoontjes van de bendeleden op haar gsm vier of vijf maanden na haar vertrek uit El Salvador (NPO, p.26 en 27), doch weet de verzoekende partij niet hoe haar ouders hierop gereageerd hebben. Bovendien haalde zij dit niet aan tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, punt 3.5).

(x) de verzoekende partij nooit een klacht de politie ingediend heeft (NPO, p. 24-25), terwijl uit haar verklaringen blijkt dat de politie enkele grote acties uitrolde in haar dorp om de bendes te bestrijden, waaruit afgeleid kan worden dat de politie toch enige aandacht besteedde aan de bende-problematiek (NPO, p. 15, 16, 17 en 23). Ook kan de verzoekende partij geen concreet voorbeeld geven van iemand uit haar omgeving die problemen met de bendes gekend heeft omwille van het indienen van een klacht.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van haar vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft ze slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en vage verklaringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze op 14 februari 2016 terug naar huis was geweest omdat zij haar partner naar de kerk in hun wijk had gebracht en even terug naar huis was gegaan om de koets van hun dochter op te halen. Dit betreft een *post factum*-verklaring die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Toen de verzoekende partij met het gegeven geconfronteerd werd dat deze twee incidenten elkaar overlappen, vraagt ze eerst of ze 2016 gezegd had om daarop te zeggen dat ze verward is zonder een poging te ondernemen om deze incoherentie te weerleggen of te verklaren (NPO, p. 24).

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze zich meermaals in de data vergist heeft, maar dat ze hier minder belang aan hecht dan de verwerende partij. In dit verband kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij op verschillende punten geen coherent beeld weet te schetsen van de door haar verklaarde problemen daar verschillende incidenten waar ze het slachtoffer van geweest zou zijn chronologisch niet met mekaar te verenigen zijn. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht diens scholingsgraad, in het geheugen gegrift staan indien zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

Waar de verzoekende partij stelt dat waar in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat haar gedrag niet verenigbaar is met iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert een subjectieve vaststelling is, gaat de verzoekende partij voorbij aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing. Enerzijds wordt er gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij voorhoudt in de

periode 2016-2019 vijf keer door benedeleden met de dood bedreigd te zijn geweest indien ze het dorp niet zou verlaten, doch er steeds is blijven wonen. Anderzijds wordt er gemotiveerd dat: *“er door de bende nooit een gevolg gegeven werd aan hun dreigement, is weinig aannemelijk en getuigt bovendien niet van een ernstige vrees in uw hoofde. Uw beweerde vrees wordt verder ondermijnd doordat u verklaart dat u geen voorzorgsmaatregelen of veiligheidsmaatregelen trof om uzelf te beschermen tegen de benedeleden ondanks hun talrijke dreigementen (CGVS xx , p. 24). U verklaart dat u enkel niet zo vaak buitenshuis kwam, dit is echter weinig consistent met de vaststelling dat u na het eerste incident in 2016 wel nog steeds ging werken, en dit tot april 2019 (CGVS xx , p. 10 en 24).”* Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij geenszins gevolgd worden dat het een subjectieve stelling zou zijn.

Waar de verzoekende partij terloops vermeldt dat op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om de antwoorden kort te houden waardoor zij het incident in april 2019 niet vermeld heeft, wijst de Raad erop dat het net het omgekeerde is. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat *“Volledigheidshalve kan ook nog aangehaald worden dat u in uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u in april 2019 voor de laatste keer een geweer op u gericht kreeg (CGVS Vragenlijst xx , punt 3.5). Daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen gewag maakte van een incident met wapen in april 2019, wordt u hiermee geconfronteerd en stelt u dat er vijf keer een wapen op u gericht werd en dat de laatste keer bij het incident naar uw werk was begin 2018 (CGVS xx , p. 22). Dit verklaart echter niet waarom u bij de DVZ zei dat u in april 2019 met een wapen bedreigd werd. U verklaarde aan het begin van uw persoonlijk onderhoud nochtans dat uw interview op de DVZ goed verlopen was en dat u geen opmerkingen had bij de verklaring die u daar aflegde (CGVS xx , p. 3). Dat er ook tussen uw verklaringen bij de DVZ en deze op het CGVS tegenstrijdigheden zijn die u niet weet te verklaren, zorgt er opnieuw voor dat de problemen die u kende in El Salvador aan geloofwaardigheid verliezen.”*

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij niet eerder kon vluchten omdat haar oom slechts een deel van het geld had en dat twee andere familieleden een bijdrage moesten. Dit is wederom een *post factum*-verklaring die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft dat ze na zes maanden een akkoord had met haar oom, en dat haar oom tegen het eind van 2018 het geld verzameld had. Echter, de verzoekende partij blijft in haar dorp in El Salvador tot mei 2019. Dit ondermijnt verder op ernstige wijze haar voorgehouden vrees voor de benedeleden van MS13.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat haar vader haar niet wou vertellen waarom en hoe hij bedreigd werd om de verzoekende partij niet te verontrusten, betreft dit wederom een *post factum*-verklaring die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 26). Daarenboven heeft de verzoekende partij dit element niet aangehaald bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij dermate wezenlijk element uit zijn vluchtrelaas meedeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (Vragenlijst CGVS, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar de verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat de verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar vluchtmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar vluchtrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. De omissie van een dermate wezenlijk element in het voorgehouden vluchtrelaas, dat pas voor het eerst ter sprake wordt gebracht tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij verklaarde problemen met de bende MS13. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, zijn er nog andere tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst CGVS en het persoonlijk onderhoud.

Voor het overige blijft de verzoekende partij in wezen slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te

voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

6.5. Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan haar vluchtrelaas, namelijk de bedreigingen door de leden van MS-13 in haar dorp geen geloof kan worden gehecht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partij.

Nu aan haar voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een concreet risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op. De verzoekende partij slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben meegemaakt, aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat.

De verzoekende partij brengt geen andere specifieke omstandigheden of individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

6.6. De verzoekende partij betoogt nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van haar verblijf in het buitenland waardoor zij wordt geacht financiële middelen te hebben.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.). Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waaruit verzoekende partij uitgebreid citeert en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekende partij haar beweerde problemen en confrontaties met de bendeleden van MS-13 in El Espino niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in het buitenland heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partij bij terugkeer zou te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat haar verblijf in België voor de duur van de asielpcedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven of omdat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij zo lang in België heeft verbleven dat ze niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235, NTB). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat de verzoekende partij bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen de bendes niet geloofwaardig worden geacht. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat het geloofwaardig is dat zij als visser afgeperst werd in haar dorp van herkomst omdat het een klein dorp is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit element niet als vluchtmotief aan sich aangehaald heeft. Daarenboven maakt ze met haar betoog in het verzoekschrift ook niet aannemelijk dat zij bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

6.7. Hoewel de subjectieve vrees van verzoekende partij moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij haar persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk moet maken. De verzoekende partij blijft hiertoe, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij toont met de loutere verwijzing naar de situatie in haar land van herkomst niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarden om de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet te genieten. Uit niets blijkt bovendien dat zij niet in staat zou zijn om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming coherente, consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst zou hebben verlaten. Een theoretische toelichting over het

“voordeel van de twijfel”, die niet is toegespitst op de thans voorliggende elementen, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

6.8. Nu aan de voorgehouden problemen met bendeleden geen geloof kan worden gehecht, maakt zij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

De verzoekende partij brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

6.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier ter beschikking wordt gesteld, wordt niet betwist dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Verzoekende partij haar betoog dat het moordpercentage in El Salvador hoger ligt dan in Irak in 2003 en 2013 houdt evenmin automatisch in dat het geweld dat aan de basis ligt van het aantal moorden en doden willekeurig is. Dat er extreem geweld wordt gebruikt, betekent evenmin dat het geweld willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekende partij haar geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Voor het overige brengt de verzoekende partij geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of geïmpeerd in El Salvador. Bijgevolg is haar verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

9. Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden onderzocht in zoverre ze inhoudelijk overeenstemmen met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Ook heeft de verzoekende partij de notities van het persoonlijk onderhoud gekregen, en heeft haar advocaat opmerkingen mogen formuleren. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS